

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Dobrowolski

SSN Tomasz Przesławski

w sprawie ze skargi M. A. - osoby upoważnionej do zgłoszenia listy kandydatów Komitetu Wyborczego Polska Liberalna Strajk Przedsiębiorców w okręgu wyborczym nr [...]

na uchwałę Państwowej Komisji Wyborczej nr 221/2023 z dnia 25 września 2023 r. w sprawie odwołania Komitetu Wyborczego Polska Liberalna Strajk Przedsiębiorców w okręgu wyborczym nr [...] w wyborach do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej zarządzonych na dzień 15 października 2023 r., z udziałem Państwowej Komisji Wyborczej, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 28 września 2023 r.,

oddala skargę.

UZASADNIENIE

Uchwałą nr [...] Okręgowej Komisji Wyborczej w S. z 21 września 2023 r. w sprawie odmowy rejestracji listy kandydatów na posłów złożonej przez Komitet Wyborczy Polska Liberalna Strajk Przedsiębiorców w okręgu wyborczym nr [...] w wyborach do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej zarządzonych na dzień 15 października 2023 r., Okręgowa Komisja Wyborcza w S., zwana dalej „Komisją”, odmówiła rejestracji listy kandydatów na posłów zgłoszonej przez Komitet Wyborczy Polska Liberalna Strajk Przedsiębiorców, zwanego dalej „Komitetem”, z

powodu niespełnienia warunku określonego w art. 210 § 2 Kodeksu wyborczego (dalej również: „k.wyb.”).

W dniu 25 września 2023 r. zostało doręczone Państwowej Komisji Wyborczej (dalej również: „PKW”) niepodpisane odwołanie od ww. uchwały złożone przez osobę upoważnioną przez pełnomocnika wyborczego Komitetu do zgłoszenia listy kandydatów na posłów.

Uchwałą nr 221/2023 Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 25 września 2023 r. w sprawie odwołania Komitetu Wyborczego Polska Liberalna Strajk Przedsiębiorców w okręgu wyborczym nr [...] w wyborach do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej zarządzonych na dzień 15 października 2023 r., (zwaną dalej również: „uchwałą”), Państwowa Komisja Wyborcza pozostawiła odwołanie bez rozpoznania.

W dniu 27 września 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła skarga na uchwałę wniesiona przez osobę upoważnioną przez Pełnomocnika Wyborczego Komitetu do zgłoszenia listy kandydatów, którą zaskarżono w całości.

W skardze:

1) wniesiono o uznanie skargi za zasadną i zobowiązanie Okręgowej Komisji Wyborczej w S. (okręg wyborczy nr [...]) do zarejestrowania listy kandydatów komitetu wyborczego pod nazwą Komitet Wyborczy Polska Liberalna Strajk Przedsiębiorców w okręgu wyborczym nr [...] w wyborach do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej zarządzonych na dzień 15 października 2023 r.;

2) zarzucono naruszenie:

I. art. 160 § 4 k.wyb. w zw. z art. 218 § 3 k.wyb. w zw. z § 4 ust. 1 pkt 1 oraz § 16 pkt 1 lit b. załącznika do uchwały Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie Regulaminu Państwowej Komisji Wyborczej (M. P. Nr 26, poz. 286, z 2012 r. poz. 38, z 2015, poz. 1295, z 2016 r. poz. 600, z 2018 r. poz. 122, 530 i 653, z 2019 r. poz. 390 oraz z 2020 r. poz. 27), poprzez ich niezastosowanie skutkujące podaniem do publicznej wiadomości treści pozornej uchwały PKW (zawierającej zaskarżone pozorne postanowienie), która nie została podpisana przez członków PKW i nie może funkcjonować w obrocie prawnym jako ważne i skuteczne orzeczenie PKW, albowiem plik tekstowy podany do publicznej wiadomości na stronie internetowej Państwowej Komisji Wyborczej

([https://pkw.gov.pl/uploaded_files/1695694483_zpow6126522023-\[-...\].pdf](https://pkw.gov.pl/uploaded_files/1695694483_zpow6126522023-[-...].pdf)), stanowić może w najlepszym wypadku jedynie projekt uchwały, która w znaczeniu prawnym jest uchwałą *non est*, podobnie jak postanowienie w niej zawarte. Zaskarżone postanowienie nie może funkcjonować w obrocie prawnym. Mając na uwadze, iż termin zaskarżenia postanowienia wydanego w formie uchwały biegnie, zgodnie z art. 218 § 3 k.wyb. – od dnia jego podania do publicznej wiadomości, a skoro zaskarżane postanowienie nigdy nie zostało podpisane i nigdy nie istniało – nie może być uznane za ważny, skuteczny i wiążący dla skarżącego przejaw działalności PKW;

a w dalszej kolejności:

II. art. 218 § 2 k.wyb. poprzez jego błędną wykładnię skutkującą przyjęciem przez PKW, że odwołanie złożone przez Pełnomocnika Komitetu Wyborczego 25 września 2023 r. nie zostało podpisane i zawiera braki formalne uniemożliwiające ustalenie czy odwołanie złożyła osoba do tego uprawniona, w sytuacji, gdy przepis art. 218 § 2 k.wyb., ani żaden inny przepis Kodeksu wyborczego nie przewiduje szczegółowych ustaleń, gdzie powinien znajdować się podpis wnoszącego odwołanie. Błędna wykładnia przepisów Kodeksu wyborczego skutkowałą nieuprawnionym i niezgodnym ze stanem faktycznym ustaleniem, że odwołanie nie zawiera podpisu, podczas gdy Pełnomocnik wyborczy złożył odrębny podpis pod pismem zatytułowanym „WEZWANIE DO ZAPRZESTANIA NARUSZANIA KODEKSU WYBORCZEGO PRZEZ PAŃSTWOWĄ KOMISJĘ WYBORCZĄ I ZAPOWIEDŹ KONTROLI”, stanowiącym immanentną i nierozzerwalną część odwołania. Pełnomocnik wyborczy złożył swój podpis u dołu ostatniej Strony odwołania (którego częścią było w/w pismo), potwierdzając swym własnoręcznym podpisem jego całość;

III. art. 218 § 2 k.wyb. poprzez jego błędną wykładnię skutkującą przyjęciem przez PKW, że w treści odwołania złożonego przez Pełnomocnika Komitetu Wyborczego 25 września 2023 r. nie wskazano pełnego adresu składającego odwołanie, a więc odwołanie to zawierało braki formalne uniemożliwiające ustalenie, czy zostało złożone przez osobę uprawnioną w sytuacji, gdy przepis art. 218 § 2 k.wyb., ani żaden inny przepis Kodeksu wyborczego nie przewiduje obowiązku podania przez wnoszącego odwołanie jego pełnego adresu korespondencyjnego.

Błędna wykładnia przepisów Kodeksu wyborczego skutkowałą nieuprawnionym i niezgodnym ze stanem faktycznym ustaleniem, że odwołanie nie zawiera adresu osoby je wnoszącej w sytuacji, gdy w nagłówku pisma wskazano adres „ul. [...]”, a jedynie omyłkowo me wskazano nazwy miasta Ł. oraz przypisanego do niego kodu pocztowego. Pełny adres Pełnomocnika wyborczego znajdował się i znajduje w aktach postępowania OKW przekazanych do PKW w ramach kontroli instancyjnej i brak jest podstaw do przyjęcia, że obowiązkiem Skarżącego przy złożeniu środka odwoławczego było jego ponowne podawanie. Odwołanie spełniało więc wynikające z Kodeksu wyborczego wymogi formalne, a adres Pełnomocnika wyborczego znajdujący się w aktach OKW był już wcześniej zweryfikowany i znany Organom wyborczym (tj. OKW i PKW) a ponadto nie uległ w tym czasie zmianie.

IV. art. 218 § 2 k.wyb. w zw. z art. 2 i art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej skutkujące wydaniem postanowienia o pozostawieniu odwołania bez rozpoznania, podczas gdy już choćby z literalnej treści art. 218 § 2 k.wyb. statuującego zakres uprawnień Państwowej Komisji Wyborcza wynika, iż Państwowa Komisja Wyborcza „rozpoznaje sprawę i wydaje postanowienie”, co implikuje bezwzględną konieczność merytorycznego rozpoznania sprawy przez ewentualną odmową uwzględnienia odwołania. Postanowienie pozostawiające odwołanie bez rozpoznania dotknięte jest więc istotną wadą prawną jako rozstrzygnięcie nie znajdujące umocowania w przepisach prawa, a ponadto całkowicie nieuprawnione, gdyż odwołanie od postanowienia OKW, wbrew twierdzeniom PKW nie było dotknięte brakami formalnymi;

V. nierozpoznanie przez PKW istoty sprawy i wydanie zaskarżonego postanowienia wyłącznie w oparciu o stwierdzenie wystąpienia wad formalnych uniemożliwiających weryfikację czy odwołanie złożyła osoba do tego uprawniona, podczas gdy wniesione przez Pełnomocnika wyborczego odwołanie było w rzeczywistości pozbawione wad formalnych. PKW powinna więc w sposób merytoryczny rozważyć zarzuty i wnioski odwołania przede wszystkim w zakresie zarzutu dokonania przez OKW nieprawidłowej wykładni przepisów art. 210 § 1 k.wyb. w korelacji z art. 210 § 2 k.wyb., w sposób sprzeczny z wykładnią Sądu Najwyższego. Absolutny brak ustosunkowania się przez PKW

do tej kwestii świadczy o bezwzględnej wadliwości kontroli instancyjnej PKW, która została dokonana z pominięciem rzeczywistej istoty niniejszej sprawy;

VI. art. 160 § 4 k.wyb. w zw. z § 8, § 10 ust. 3 w zw. z § 11 lit. d Załącznika nr 1 do uchwały Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 28 sierpnia 2023 r. – Regulamin okręgowych komisji wyborczych powołanych do przeprowadzenia wyborów do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej oraz referendum ogólnokrajowego zarządzonych na dzień 15 października 2023 r., poprzez brak dokonania przez PKW oceny skuteczności podjęcia przez OKW uchwały zawierającej zaskarżone odwołaniem postanowienie, w sytuacji, gdy pod uchwałą znajdują się jedynie podpisy poszczególnych członków OKW, które nie pozwalają w sposób pewny dla obywatela stwierdzić, którzy z członków OKW zagłosowali za podjęciem stosownej uchwały (zgodnie z § 8 ust 1 Regulaminu OKW głosowanie jest jawne), a którzy z nich byli podjęciu tej uchwały przeciwni. W związku z faktem, iż do publicznej wiadomości wraz z tekstem uchwały OKW nie podano protokołu, z którego wynikał przebieg jawnego głosowania nad uchwałą, brak jest podstaw do stwierdzenia skuteczności jej podjęcia. Nieopublikowanie przez OKW protokołu głosowania, wykazującego rozkład głosów poszczególnych członków, którzy złożyli podpisy pod uchwałą godzi bezpośrednio w zasadę, iż głosowania OKW są jawne, a w konsekwencji prowadzi do utajnienia stanowisk poszczególnych głosujących w przedmiocie zasadności zapadłego postanowienia;

VII. art. 218 § 4 k.wyb. poprzez jego niezastosowanie przez PKW w sytuacji, gdy przepis ten znajduje bezwzględnie zastosowanie, wobec oczywistej zasadności odwołania Skarżącego od postanowienia zawartego w uchwale OKW odmawiającej Skarżącemu rejestracji listy w oparciu o oświadczenie z art. 210 § 2 k.wyb. w momencie, w którym wedle powszechnie obowiązujących przepisów prawa oraz zgodnie z wykładnią przepisów art. 210 § 1 k.wyb. w zw. z art. 210 § 2 k.wyb. poczynioną przez Sąd Najwyższy – oświadczenie to jako zależne od spełnienia niedopuszczalnego warunku powinno zostać uznane za bezskuteczne. W sytuacji, w której odwołanie od postanowienia OKW nie posiadało wad formalnych, a ponadto opierało się na zasadnym zarzucie, iż OKW nie uwzględniła bezskuteczności oświadczenia Komitetu Wyborczego złożonego w oparciu

o art. 210 § 2 k.wyb. PKW powinna uwzględnić odwołanie skarżącego w całości oraz stosując jedyny przepis Kodeksu wyborczego traktujący o kompetencjach orzeczniczych PKW w przypadku uwzględnienia odwołania – uznać odwołanie za zasadne i zobowiązać OKW do zarejestrowania listy kandydatów w danym okręgu;

VIII. art. 153 § 1 oraz 1a k.wyb. w zw. z art. 165 § 5 k.wyb. w zw. z art. 170 § 1 i 6 k.wyb. poprzez ich niezastosowanie przez PKW i brak należytego rozważenia, iż skład Okręgowej Komisji Wyborczej w S. jest sprzeczny z przepisami Kodeksu wyborczego, a więc wszystkie podjęte przez OKW w S. uchwały są dotknięte sankcją bezwzględnej nieważności i nie występują w obrocie prawnym. PKW pominęła w tym zakresie, pomimo stosownego zarzutu w treści odwołania od postanowienia OKW, iż w składzie OKW w S. znajduje się dwóch Komisarzy wyborczych pełniących funkcję Zastępcy przewodniczącego, podczas gdy przepisy Kodeksu wyborczego dopuszczają pełnienie przez Komisarza wyborczego wyłącznie funkcji Przewodniczącego Okręgowej Komisji Wyborczej;

IX. art. 96 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej ustanawiającego podstawowe zasady prawa wyborczego do Sejmu RP poprzez ich niezastosowanie skutkujące bezprawnym pozostawieniem odwołania bez rozpoznania w sytuacji, gdy wbrew ustaleniom PKW – odwołanie skarżącego nie było dotknięte wadami formalnymi. Bezprawne postanowienie PKW pozbawiło kandydatów Skarżącego Komitetu Wyborczego biernego prawa wyborczego przysługującego każdemu obywatelowi przy spełnieniu warunków z art. 11 § 1 pkt 1 k.wyb., z pogwałceniem zasady powszechności i równości wyborów, ale również zasady bezpośredniości wyborów, poprzez pozbawienie Obywateli możliwości oddania głosu na kandydatów z listy skarżącego, którzy w świetle prawa winni być dopuszczeni do kandydowania w wyborach do Sejmu RP.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Skargę wniosła osoba upoważniona z zachowaniem terminu ustawowego. Konsekwentnie skarga jest dopuszczalna.

2. Chybiony jest zarzut naruszenia art. 160 § 4 k.wyb. w zw. z art. 218 § 3 k.wyb. w zw. z § 4 ust. 1 pkt 1 oraz § 16 pkt 1 lit b. załącznika do uchwały

Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie Regulaminu Państwowej Komisji Wyborczej. Z akt sprawy wynika, że zaskarżona uchwała została podpisana przez Przewodniczącego PKW, Zastępcę Przewodniczącego PKW oraz pięcioro członków PKW. Konstytutywne warunki istnienia czynności konwencyonalnych Państwowej Komisji Wyborczej, wbrew twierdzeniom skarżącego, zostały więc spełnione. Stosownie do art. 161 § 4 k.wyb. uchwały PKW zapadają większością głosów w obecności co najmniej 2/3 jej pełnego składu, w tym przewodniczącego Komisji lub jednego z jego zastępców, na posiedzeniu jawnym, zaś zgodnie z art. 161 § 7 zd. 1 k.wyb. uchwałę uznaje się za podjętą w trybie obiegowym, jeśli w wyznaczonym przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Wyborczej terminie spełnione zostały przesłanki, o których mowa w § 4, i żaden z członków PKW nie złożył sprzeciwu wobec podjęcia uchwały w trybie obiegowym. Nie ulega więc wątpliwości, że zaskarżona uchwała odpowiada warunkom ustawowym.

Jednocześnie wskazać należy, że określone w art. 218 § 3 k.wyb. wymaganie dotyczące podania do publicznej wiadomości zaskarżonego postanowienia ma ten skutek procesowy, że warunkuje rozpoczęcie biegu terminu zaskarżenia takiej uchwały. Zgodnie z treścią punktu 1 niniejszego uzasadnienia, nie ulega wątpliwości, że skarżący terminu tego dochował.

3. Niezasadny jest zarzut naruszenia art. 218 § 2 k.wyb. przez błędną jego wykładnię skutkującą przyjęciem przez PKW, że odwołanie złożone przez Pełnomocnika Komitetu Wyborczego w dniu 25 września 2023 r. nie zostało podpisane. Jak wskazuje w zarzucie sam skarżący „Pełnomocnik wyborczy złożył odręczny podpis pod pismem zatytułowanym «WEZWANIE DO ZAPRZESTANIA NARUSZANIA KODEKSU WYBORCZEGO PRZEZ PAŃSTWOWĄ KOMISJĘ WYBORCZĄ I ZAPOWIEDŹ KONTROLI»”. Z treści samego zarzutu wynika więc jednoznacznie, że podpisem opatrzony został inny dokument, aniżeli odwołanie od uchwały nr 14/2023.

Przypomnieć w tym miejscu należy, cytowane zresztą w skardze postanowienie Sądu Najwyższego z 30 marca 2017 r., V CZ 23/17: „[p]odpis będący obligatoryjną częścią pisma procesowego (...) stanowi

zatwierdzenie treści pisma, więc powinien być umieszczony pod jego treścią na znak, że ta część pisma jest objęta oświadczeniem woli lub wiedzy podpisującego”.

4. Niezasadny jest zarzut naruszenia art. 218 § 2 k.wyb. przez błędną jego wykładnię skutkującą przyjęciem przez PKW, że w treści odwołania złożonego przez Pełnomocnika Komitetu Wyborczego w dniu 25 września 2023 r. nie wskazano pełnego adresu składającego odwołanie. Sam skarżący w treści zarzutu przyznaje bowiem, że nie wskazał nazwy miasta ł. ani przypisanego do niego kodu pocztowego.

5. Niezasadny jest zarzut naruszenia art. 218 § 2 k.wyb. w zw. z art. 2 i art. 7 Konstytucji RP skutkującego wydaniem postanowienia o pozostawieniu odwołania bez rozpoznania, podczas gdy już choćby z literalnej treści art. 218 § 2 k.wyb. statuującego zakres uprawnień Państwowej Komisji Wyborcza wynika, iż Państwowa Komisja Wyborcza „rozpoznaje sprawę i wydaje postanowienie”, co implikuje bezwzględną konieczność merytorycznego rozpoznania sprawy przez ewentualną odmową uwzględnienia odwołania.

Niewątpliwie rację ma skarżący, że zgodnie z powołanymi przepisami, w szczególności art. 218 § 2 zd. 2 k.wyb. obowiązkiem Państwowej Komisji Wyborczej jest rozpoznanie sprawy i wydanie postanowienia. Rację ma również skarżący, że powyższe implikuje bezwzględną konieczność merytorycznego rozpoznania sprawy przed ewentualną odmową uwzględnienia odwołania. Na powyższe zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w postanowieniu z 25 września 2023 r., I NSW 45/23: „[b]lankietowe wyłączenie merytorycznej kontroli rozstrzygnięć administracji wyborczej o uchyleniu uchwały okręgowej komisji wyborczej o odmowie rejestracji listy kandydatów, nie jest zgodne z art. 2 i 78 Konstytucji RP. Nie może być wątpliwości w demokratycznym państwie prawnym co do zaskarżalności rozstrzygnięć godzących w podstawowe prawa wyborcze obywateli (...). Samo ryzyko naruszenia podstawowych praw obywatelskich przemawia za pełną kontrolą rozstrzygnięć administracji wyborczej I instancji przez Państwową Komisję Wyborczą”, a także w postanowieniu z 25 września 2023 r., I NSW 44/23: „sformułowanie «rozpoznaje sprawę» oznacza, że PKW nie może się uchylić od tego obowiązku. Tymczasem zaskarżonym postanowieniem PKW postanowiła «pozostawić odwołanie bez rozpoznania». Już *prima facie*

takie sformułowanie stoi w sprzeczności z przepisem ustawy, co czyni zarzut podniesiony przez skarżącego oczywiście zasadnym. Konsekwentnie zasadny w tym świetle okazał się zarzut naruszenia art. 218 § 2 k.wyb. w zw. z art. 2 i art. 7 Konstytucji RP. (...) PKW pozostawiła odwołanie bez rozpoznania, opierając rozstrzygnięcie wyłącznie o podjętą bez podstawy prawnej uchwałę OKW nr 15/23 z 20 września 2023 r., nie natomiast w oparciu o zaskarżoną uchwałę nr 11/23 z 15 września 2023 r. Państwowa Komisja Wyborcza z uwagi na oczywiste przekroczenie ustawowych kompetencji przez OKW winna była merytorycznie odnieść się do odwołania z 19 września 2023 r. i rozstrzygnąć w przedmiocie zgłoszonej listy kandydatów”.

Z powyższego jednoznacznie wynika, że obowiązkiem PKW, którego niedochowanie może skutkować naruszeniem art. 218 § 2 k.wyb. jest merytoryczne odniesienie się do odwołania. Wbrew twierdzeniu skarżącego w niniejszej sprawie PKW obowiązku tego dochowała, o czym jednoznacznie świadczą zamieszczone w uzasadnieniu stwierdzenia: „Państwowa Komisja Wyborcza stwierdza, że złożone pismo nie zawiera podpisu. Ponadto w odwołaniu nie został podany pełny adres Skarżącego. Powyższe wady formalne uniemożliwiają ustalenie tego, czy odwołanie złożyła osoba do tego uprawniona. Wobec powyższego wniesione pismo nie spełnia wymogów formalnych przewidzianych dla odwołania”. Nie można więc się zgodzić ze skarżącym, że PKW nie rozpoznała sprawy. Jednocześnie wskazać należy, że posłużenie się w sentencji zaskarżonej uchwały wieloznacznym z perspektywy języka potocznego zwrotem: „pozostawić odwołanie bez rozpoznania”, w świetle powyższych okoliczności, nie może prowadzić do automatycznego stwierdzenia, że PKW nie dochowała obowiązku określonego w art. 218 § 2 k.wyb.

6. Zarzut nierozpoznania przez PKW istoty sprawy nie został powiązany z naruszeniem jakiegokolwiek przepisu, a tym samym nie poddaje się kontroli.

7. Niezasadny jest zarzut naruszenia art. 160 § 4 k.wyb. w zw. z § 8, § 10 ust. 3 w zw. z § 11 lit. d Załącznika nr 1 do uchwały Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 28 sierpnia 2023 r. - Regulamin okręgowych komisji wyborczych powołanych do przeprowadzenia wyborów do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej oraz referendum ogólnokrajowego zarządzonych

na dzień 15 października 2023 r., poprzez brak dokonania przez PKW oceny skuteczności podjęcia przez OKW uchwały zawierającej zaskarżone odwołaniem postanowienie, w sytuacji, gdy pod uchwałą znajdują się jedynie podpisy poszczególnych członków OKW. Brak podania do publicznej wiadomości protokołów OKW z całą pewnością nie warunkuje istnienia uchwał OKW. Protokoły mają znaczenie dokumentacyjne, ich istnienie, a w szczególności publikacja nie decyduje o dojściu do skutku czynności konwencjonalnej.

8. Wobec niespełnienia wymogów formalnych przewidzianych dla odwołania całkowicie chybiony jest zarzut naruszenia art. 218 § 4 k.wyb. poprzez jego niezastosowanie. W istocie zarzut ten sprowadza się do nieuzasadnionej plemniki ze stanowiskiem Państwowej Komisji Wyborczej wyrażonym w zaskarżonej uchwale.

9. Nie poddaje się kontroli zarzut naruszenia art. 153 § 1 oraz 1a k.wyb. w zw. z art. 165 § 5 k.wyb. w zw. z art. 170 § 1 i 6 k.wyb. poprzez ich niezastosowanie przez PKW. Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy w przypadku skargi na postanowienie Państwowej Komisji Wyborczej odpowiednie zastosowanie do jej rozpatrzenia mają przepisy o skardze kasacyjnej (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 kwietnia 2019 r., I NSW 2/19; 12 września 2019 r., I NSW 70/19).

Stosownie do powyższego obowiązkiem skarżącego jest m.in. wskazanie konkretnego, naruszonego przepisu, jak również wskazywanie na czym polegało jego naruszenie. Związanie Sądu Najwyższego granicami zarzutów uniemożliwia zastępowanie strony w wyborze i określeniu przepisów, jakie miały zostać zdaniem skarżącego naruszone. Ponadto, niepoprawnie sformułowany lub niepełny zarzut w zasadzie wyłącza możliwość dokonania jego kontroli (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 września 2023 r., I NSW 21/23; 19 września 2023 r., I NSW 37/23).

W związku z powyższym wskazać należy, że w Kodeksie wyborczym nie istnieje jednostka redakcyjna oznaczona jako art. 165 § 5.

10. Wskazanego w poprzednim punkcie obowiązku skarżący nie dochował również w związku z ostatnim z podniesionych w skardze zarzutem tj. zarzutem naruszenia art. 96 ust. 2 Konstytucji RP. Zarzut ten nie został bowiem uzasadniony.

Zawarte w uzasadnieniu skargi odniesienie do niego nie dotyczy bowiem zaskarżonej uchwały, a stanowi manifest skarżącego dotyczący zasad przeprowadzania wyborów i ogólną ocenę procedur z nimi związanych.

11. Wobec niepodzielania przez Sąd Najwyższy zarzutów skargi skutkującym jej oddaleniem, wniosek o udzielenie zabezpieczenia uznać należało za bezprzedmiotowy.

12. Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[D.Z.]

[ms]